

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Sžo/66/2013                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 5012200955                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 20.11.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Peter Melicher            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:5012200955.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/X, XXX XX G., zastúpený advokátkou JUDr. Zuzanou Baloghovou, so sídlom Madačova 7, 034 01 Ružomberok, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, 040 01 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2012/02767-2.1, O-187/2012 zo dňa 15. októbra 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/130/2012 - 61 zo dňa 26. júna 2013, jednohlasne, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/130/2012 - 61 zo dňa 26. júna 2014, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 21S/130/2012 - 61 zo dňa 26.06.2013 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. S/2012/02767-2.1, O-187/2012 zo dňa 15.10.2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (Inšpektorátu práce Žilina) č. 274/2012-IZA-2.3./pok/R/B zo dňa 22.08.2012, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za porušenie § 3 ods. 3 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z. z.“) vo výške 2000 Euro.

Krajský súd konštatoval, že preskúmal napadnuté rozhodnutia z tých dôvodov, ktoré ako dôvody nezákonnosti žalobca uplatnil v žalobe. Krajský súd poukázal na to, že z vykonaného dokazovania (oboznámením sa s obsahom administratívneho spisu) mal za preukázané, že p. X. U. vykonával pre žalobcu závislú prácu vodiča bez riadne založeného pracovného pomeru, čím žalobca naplnil náležitosti skutkovej podstaty správneho deliktu nelegálneho zamestnávania podľa ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. Poukázal na to, že prvostupňové rozhodnutie, ako aj rozhodnutie žalovaného boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Z výroku rozhodnutia je zrejmé ako správny orgán rozhodol a výrok rozhodnutia nie je vnútorne rozporný, pričom

v odôvodnení je uvedené akými úvahami sa správny orgán riadil. Aké dôkazy vykonal, z akého dôvodu niektoré navrhované dôkazy nepripustil a ako sa vysporiadal s námietkami žalobcu. Preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca, ktorý ho považuje za nezákonný z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, ako aj z dôvodu, že konajúci súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu.

Žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol, že postup prvostupňového správneho orgánu vykazuje znaky porušenia ust. § 3 ods. 1, 2 a 5, § 17 ods. 1, § 27, § 32 ods. 1 a § 34 ods. 1 a 5 zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku, čo malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Podľa jeho názoru mal konajúci súd rozhodnutie zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ O.s.p.

Poukázala na to, že krajský súd evidentne pochybil, keď v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 2SŽ/24/2011, 3SŽn/68/2004, 3SŽ/85/2007, 8SŽo/28/2007 a 8SŽo/147/2008) nebral do úvahy skutočnosť, že trestanie za správne delikty musí vychádzať z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a musí podliehať rovnakému režimu ako trestnému postihu za trestné činy. Podľa jej názoru však správny orgán nielenže nepostupoval v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku ale ani v súlade s ust. § 3 ods. 2, § 32 ods. 1 a s § 46 Správneho poriadku, ignorujúc pritom všeobecnú zásadu „in dubio pro reo“, a že sankciu možno uložiť iba za delikt len na základe presne a úplne zisteného skutkového stavu veci. Poukázala na to, že rozhodnutie o uložení sankcie vychádza len z Priebežného protokolu o kontrole, ktorý je však len jednostranným úkonom správneho orgánu, ktorý nemá charakter verejnej listiny, ktorá by potvrdzovala pravdivosť toho, čo je na nej osvedčené, resp. potvrdzované. (Nález ÚS ČR č. 788/2002). Ďalším dôkazom je nepochybne vyhlásenie žalobcu o tom, že X. U. nebol v zamestnaneckom pomere so žalobcom, pričom do tejto skupiny dôkazov patrí aj čestné vyhlásenie p. J. V.. Tieto pochybnosti v zistenom skutkovom stave mal žalobca odstrániť.

Podľa žalobcu mal prvostupňový súd zrušiť rozhodnutie aj podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. z dôvodu, že je potrebné vymedziť za čo je subjekt postihnutý, popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedenie iných skutočností.

Dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. v konaní bola zistená taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Za túto vadu možno považovať porušenie na poskytnutie práva na obhajobu a inú právnu ochranu, reprezentované najmä právom na nazretie do spisov a oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia. Poukázala na to, že jej ako právnej zástupkyne nebolo umožnené nahliadnuť do administratívneho spisu.

Poslednými dôvodmi na zrušenie napadnutého rozsudku je skutočnosť, že prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, a teda nie je súladný s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a nedostatok času na prípravu obhajoby.

Navrhla napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň zaviazá žalovaného na náhradu trov konania (70,00 Euro súdny poplatok a 741,73 Euro trovy právneho zastúpenia).

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril na základe výzvy žalovaný, ktorý navrhol rozsudok potvrdiť, pričom poukázal na to, že tento rozsudok považuje za zákonný a vecne správny a vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Podľa jeho názoru bolo porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania dostatočne a jednoznačne preukázané, bez prípustnosti o správnosti úvah správneho orgánu, ktoré viedli k predmetnému postihu za správny delikt. Preto nemôže akceptovať zásadu „in dubio pro reo“, keďže z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynul záver, že žalobca sa skutočne dopustil nelegálneho zamestnávania vo vzťahu k fyzickej osobe - p. U. tak, ako počas výkonu inšpekcie zistil prvostupňový správny orgán. Právne neobstojí ani argumentácia žalobcu o tom, že svoje rozhodnutie oprel žalovaný a prvostupňový správny orgán iba o Priebežný protokol o kontrole, nakoľko súčasťou spisu je aj úradný záznam OR PZ, ODI Ružomberok, v ktorom príslušníci PZ jasne deklarujú skutočnosť, že dňa 20.05.2011 v čase od 2200 do 2400 vykonali kontrolu nelegálneho zamestnávania v spolupráci s inšpektorátom práce a v rámci kontroly zastavovali výlučne vozidlá taxislužby alebo osobnej prepravy. X. U. zároveň podpísal správnosť týchto zistení správnym orgánom, ktorý potvrdzuje skutočnosť, že žalobca využíval závislú

prácu menovanej osoby bez toho, aby s ňou založil pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce. Pokiaľ išlo o nariadenie ústneho pojednávania, je na rozhodnutí správneho orgánu, či k takémuto úkonu pristúpi alebo nie, pričom z predložených dôkazov mal jednoznačne preukázané, že k nelegálnemu zamestnávaniu došlo.

Pokiaľ išlo o nepripustenie dôkazu - čestného vyhlásenia p. V., žalovaný dodal, že jeho názor je obsiahnutý vo vyjadrení k žalobe z 11.03.2013.

Zároveň uviedol, že výrok rozhodnutia je dostatočne zrozumiteľne formulovaný tak, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom a poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/28/2007.

Nesúhlasí ani s tvrdením právnej zástupkyňi žalobcu, že jej nebolo umožnené preštudovať administratívny spis. Na základe záznamu z 05.09.2012 je evidentné, že právna zástupkyňa nahliadala do spisu č. 1590/2011 a boli jej poskytnuté tie doklady, ktoré nepodliehajú povinnosti mlčanlivosti stanovenej v ust. § 8 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. a je toho názoru, že postup bol legitímny a pri neposkytnutí informácie o podnete postupoval v súlade s ust. § 23 ods. 3 Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. novembra 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách) rozhodnúť o žalobe proti právoplatnému rozhodnutiu žalovanej.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil a považuje ich za svoje vlastné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 247 a nasl. O.s.p. a § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

Na zdôraznenie argumentácie prvostupňového súdu poukazuje na to, že sudy konajúce o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. nie sú súdmi skutkovými ale súdmi preskúmovacími, preto nevykonávajú dôkazy v konaní tak, ako je to pri civilných žalobách, v civilnom sporovom konaní. Na základe toho potom ani nie sú viazané návrhmi účastníka vykonávať v daných veciach dokazovanie. Dokazovanie totiž vykonáva správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava, pričom, ak by bolo dokazovanie vykonané nedostatočne, teda tak, že by nebol náležite zistený skutkový stav veci, súd by napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie za účelom doplnenia zistenia skutkového stavu veci. Takáto situácia však v tomto prípade nenastala.

Správne orgány oboch stupňov dostatočne zistili skutkový stav vecí a správne rozhodli o tom, že žalobca v administratívnom konaní nevyvrátil skutočnosť, že by p. X. U., pre neho v čase kontroly nevykonával závislú činnosť, pričom žalobca nemal s uvedenou osobou uzatvorený pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce, čím došlo zo strany žalobcu k porušeniu § 3 ods. 3 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z., teda k nelegálnemu zamestnávaniu, ktoré zistil Inšpektorát práce Žilina spoločne s OR PZ ODI Ružomberok dňa 20.05.2011 od 2200 hod. do 2400 hod. a kedy o 2330 hod. bolo zastavené vozidlo FIAT MAREA ev. č. G., ktoré viedol ako vodič X. U., bytom U. č. XXX, ktorý vykonával prepravu osôb na základe údajnej dohody o vykonaní práce s žalobcom.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. S/2012/02767-2.1, O-187/2012 zo dňa 15.10.2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (Inšpektorátu práce Žilina) č. 274/2012-IZA-2.3./pok/R/B zo dňa 22.08.2012, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za porušenie § 3 ods. 3 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z. z.“) vo výške 2000 Euro.

Vzhľadom na obsah odvolacích námietok sa najvyšší súd prvotne zaoberal namietaným nedostatkom dôvodov v rozsudku súdu prvého stupňa, pokiaľ sa jednalo o v žalobe vytýkaný nedostatok dôvodov rozhodnutia žalovaného.

V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadne záveru, že nebol dostatočne zistený skutkový stav a neboli zohľadnené čestné prehlásenia p. V. a žalobcu odvolací súd poznamenáva, že predmetnými prehláseniami nemohlo dôjsť k spochybneniu, ktoré vyplynuli z kontroly vykonávanej Inšpektorátom práce Žilina na nelegálne zamestnávanie, a ktoré by svedčili použitiu zásady „in dubio pro reo“. Tieto prehlásenia súd považuje za účelové, ktorých cieľom bolo dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie, pričom zo strany X. U. neboli urobené bezprostredne popri vykonaní kontroly ale až neskôr a mohli byť niekým ovplyvnené.

Taktiež neobstojí ani námietka ohľadom nevykonania ústneho pojednávania nakoľko z dikcie ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku takáto povinnosť správneho orgánu nie je obligatórna a žalobca nepredložil iné dôkazy, ktoré by bolo potrebné prejednať na ústnom pojednávaní, takže ústne pojednávanie by v danom prípade nebolo účelné a hospodárne. Taktiež neobstojí ani námietka ohľadom nesprístupnenia administratívneho spisu, nakoľko zo záznamu spísaného dňa 05.09.2012 na Inšpektoráte práce v Žiline vyplýva, že právnej zástupkyňi bolo umožnené nahliadnuť do spisu okrem tej časti, ktorá podlieha zachovaniu mlčanlivosti a nemali by na riadne zastupovanie žalobcu vplyv a správne postupoval v súlade s ust. § 23 ods. 3 Správneho poriadku a za použitia § 8 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. Taktiež odvolací súd považuje za nedôvodné námietky týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa a to s ohľadom na vyššie uvedené zhrnutie odvolacieho súdu.

Záverom je nutné poznamenať, že neobstojí ani tvrdenie právnej zástupkyňi žalobcu, že nemala dostatočný čas na prípravu zastupovania žalobcu nakoľko dňa 17.08.2012 zaslala správne orgánu prvého stupňa svoj návrh, ktorým žiadala konanie zastaviť podľa § 30 ods. 1 písm. h/ Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Žiline a nepovažujúc námietky žalobcu za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.